

tafora. Már az előző vers vadkan – Isten metaforájában is felbukkannak a sátáni elemek, itt azonban felerősödve vannak jelen. A jámbor, bárgyú tehén képze a Sátán jellemzőivel keveredve furcsa lebegést teremt a jelentésmezők között, szürrealisztikus látomást hozva ezzel létre.

Megjelenik a vér motívum, ám a szomjjal együtt említve a bor motívumot is beemeli a versbe. Ilyen összefüggésben a *Pohárköszöntő* kizsákmányoltságát és áldozatát asszociálja. A „patanyomában összegyűlt víz” szintén ehhez a vershez köti a szöveget, hiszen ott az ember és a világ kicsinységét és jelentéktelenségét fejezi ki a lábnyom:

*... s mi vagyunk az Isten
hóbefúttá lábnyomai*

Az *Isten fűszála* már ezt a problémát állítja a középpontba, hiszen groteszk, ironikus lefokozás formájában ismétli meg a kozmikus ciklus hasonló stílusú újabb paródiájával összekapcsolva:

*...kérődzése ritmusára
váltakozik a nappal és az éj, s mint
vakondtúrásra, lép egy-egy világra.*

A „nyáluszályként lengő” Tejút a *Dalok harmincévesen* biztosítólánc-Tejútját idézi. Itt azonban már nem az elzárkózás eszköze, belelátható akár eredeti mitologikus jelentése; az ironia és a lefokozás azonban szánalmassá, nevetségessé teszi ezt a képzetet, mint ahogy valamennyi gondviseléselvű, emberközpontú és egyetemes rendet feltételező világmagyarázatot.

